

TERRI ♥ BLACKSTOCK

Chytit'
Vianoce
♥

O knihe Chytiť Vianoce

„Kniha *Chytiť Vianoce* od spisovateľky Terri Blackstock nie je obyčajný romantický príbeh. Je to milý príbeh, pri ktorom sa človek zasmieje, ale ktorý zároveň prinúti čitateľa zamyslieť sa nad tým, čo je v živote dôležité. Ja som ju prečítala jedným dychom a želala som si, aby existovalo aj pokračovanie. Veľmi odporúčam!”

- Colleen Coble, autorka bestselleru v USA TODAY so sériami kníh *Hope Beach* a *Lavender Tides*

„Vianočná kniha roka. Autorka Terri Blackstock napísala príbeh o láske a vykúpení, zabalený do sviatočnej mašle. Príbeh vám zanechá úsmev na tvári. Nenechajte si ujsť knihu Chytiť Vianoce.“

- Rachel Hauck, autorka bestselleru v New York Times *Svadobné šaty* (vyšlo vo Ver.sk) a *The Love Letter*

„Najnovšia kniha Terri Blackstock sa dotýka citlivých oblastí ľudského života. Postavy v knihe sú svojrázne, dej knihy je nepredvídateľný a strhujúci. V knihe Chytiť Vianoce sa dozvieme, čo sa stane, keď sa skrížia cesty rozčarovaného taxikára a prepracovanej advokátky. Terri Blackstock vytvorila presvedčivý romantický príbeh, ktorý vás určite vtiahne do vianočnej atmosféry!“

- Denise Hunter, autorka bestsellerov *Honeysuckle Dreams*, *A December Bride*

„Kniha dokáže upútať od prvej strany, prináša vzrušujúcu zmes naháňačky, tajomstva a duchovnej pravdy. Čitatelia tejto knihy budú nadšení a po jej prečítaní spisovateľka získa určite veľa nových fanúšikov.“

– James Scott Bell, autor bestselleru *Mike Romeo thrillers*

Chytit' Vianoce

Terri Blackstock

Catching Christmas

2018 © Terri Blackstock

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Vydané s povolením HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tohto diela nesmie byť nahrávaná na video, skenovaná, fotená a elektronicky prenášaná bez povolenia vydavateľa, okrem krátkych ukážok pre potreby článkov a recenzií.

Chytiť Vianoce

Vydavateľ: Christian Project Support, s. r. o., © 2022

www.ver.sk, info@ver.sk

Preklad: Eva Simo Pelzlová

Jazyková korektúra: Ľubomíra Záhorová

Editor textu: Mária Štefáková

Grafická úprava: www.christianstudio.sk

Obálka: Katarína Regášová

Fotka na obálke: shutterstock.com

Použité citáty z Biblie: Slovenský ekumenický preklad, SBS, Banská Bystrica, 2017 in: www.biblia.sk.

Tlač: Alfa print, s. r. o.

ISBN papierovej knihy: 978-80-8231-075-0

ISBN pdf knihy: 978-80-8231-076-7

ISBN epub knihy: 978-80-8231-077-4

ISBN mobi knihy: 978-80-8231-078-1

Táto kniha je s láskou venovaná Nazaretskému.

Finn

Nie som žiaden násilník, ale mal som tucet dôvodov na to, aby som zastavil taxík a vyhodil von muža, čo sedel na zadnom sedadle. Mohol za to aj jeho gýčový vianočný kostým. A jeho láska k aplikácii Uber bola ďalším dôvodom.

„Nesnažím sa vás uraziť ani nič podobné,“ povedal muž. „Ale nechápem, prečo ešte stále pracujete pre taxislužby. Systém Uber je zvuk budúcnosti, nemyslíte? Hovorím vážne, pre zákazníkov je to veľmi pohodlné. Aplikácia vám presne vyráta cenu, ktorú zaplatíte, aby ste sa dostali na miesto, kam chcete ísť. Potom nemusíte pozeráť na ten trápny taxameter, ktorý človeka znervózňuje...“

Pozrel som sa na muža v spätnom zrkadle. „Máte peniaze alebo nie?“

„Samozrejme, že mám. Čo ste tým mysleli?“

„Pripadáte mi, akoby ste mali problém podať reálnemu človeku svoju kreditnú kartu alebo hotovosť. Radšej používate aplikácie, ktoré vezmú vaše dáta a uložia ich niekde v Indii alebo Číne.“

Muž sa zasmial, no jeho úsmev bol obranný a neprirodzený. „Kofko máte rokov?“ spýtal sa. „Nevyzeráte až taký starý, aby ste nemali porozumenie pre internet. A viete, že sa podobáte tomu Lukovi z Gilmorových dievčat? Moja žena by vás milovala. Asi vám to hovoria často.“

„O tom chlapovi som nikdy nepočul,“ odpovedal som, hoci pravdou bolo, že ľudia ma k nemu prirovnali minimálne raz za týždeň.

„Vyzeráte ako Luke na konci seriálu,“ povedal muž.

Samozrejme. Tá staršia verzia. Vždy sa cítim starší, hoci som tridsiatku oslávil len pred mesiacom.

Priblížil som sa k cieľu, kde mal chlap vystúpiť. Nemusel som sa ani pozerieť na GPS navigáciu, lebo St. Louis dobre poznám. Nestál mi za to, aby som reagoval na jeho poznámky.

Ale ten chlap sa zjavne rád počúval: „Dnes som si zavolať taxík len preto, lebo prší a je dopravná špička. Uber presne v takomto čase zvyšuje svoje ceny. A navyše ste boli presne tam, kde sa konalo moje stretnutie...“

Na toto som musel odpovedať: „Takže by ste sa radšej viezli s nejakým frajerom, ktorý nemá toľko skúseností ako ja, ktorý nemusí platiť rovnaké licenčné poplatky a dane, tvári sa, že vie šoférovať, ale netuší, ako sa dostanete tam, kam chcete, pokiaľ sa nepozerala do mobilu? Je ako niekto, kto pracuje v laboratóriu, kde manipuluje s vírusmi, ale nepovažuje za potrebné umývať si ruky...“

„To je smiešne,“ utrúsil chlapík.

„Väčšina vodičov, ktorí používajú Uber, sa tým neživí. Ja poznám skratky.“

„Ale vy taxikári ich nevyužívate. Veď viete, taxikári si radšej zvolia dlhšiu cestu, aby zvýšili účet. Tí, čo využívajú aplikáciu, sa možno touto prácou neživia, ale sú v pohode. Ja zvyčajne viem, kam idem. Môžem im povedať, ako sa na to miesto dostaneme.“

„Viete,“ odsekol som, „to je ďalšia vec, či šofér v pohode je to, čo naozaj chcete. A čo tak dokonalosť? Naozaj vám stačí pozeráť televíziu s priemerom obrazovky dvadsať centimetrov, nečítať správy z novín, ale na blogoch a jesť jedlá z rýchleho občerstvenia a nie z domácej kuchyne? Nepotrebuje jedlo z kvalitnej reštaurácie alebo z domácej kuchyne?“

Chlapík sa naklonil dopredu na sedadle a ja som bojoval s nutkaním pritlačiť ho späť k operadlu. „Aký máte problém?“ spýtal sa. „Čo má moja strava spoločné s jazdou taxíkom?“

Nič, ale so mnou má spoločné všetko. Vážne sa mi to prestáva páčiť. Nikdy nezvládam vianočné obdobie.

Dorazil som na miesto, kde chcel chlapík vystúpiť. Zastavil som pri obrubníku a skontroloval taxameter. „Osem dolárov,“ povedal som mu. „Chcete potvrdenku?“

Chlapík sa ani nepohol. „Na niečo som sa vás pýtal.“

Otočil som sa a pozrel naňho: „Chcete, aby ten taxameter bežal ďalej?“

Chlap pokrútil hlavou a vytiahol peňaženku, podal mi desať dolárov. „Dajte mi potvrdenku, keďže v taxislužbe nemám možnosť stiahnuť si ju z aplikácie.“

Bol som si istý, že chlapík nemal v úmysle zaplatiť sprepitné, takže som vylovil z vrecka dva doláre a podal som mu ich spolu s účtenkou. Chlapík mi ich vytrhol z ruky a otvoril dvere.

„Chcete moju vizitku?“ zakričal som za ním.

Ozvalo sa silné zabuchnutie dverí. Keď som odchádzal, rozosmial som sa. Na blbcov narazíte v každom zamestnaní. Nanešťastie, ja ich stretávam viac, ako by sa mi páčilo, najmä v tomto ročnom období, keď sa každý deň konajú vianočné večierky.

Moja vysielачka zapraskala, ozvala sa dispečerka.

„Finn, kde si?“

„Na severozápade,“ odpovedal som, „čo pre mňa máš?“

„Niektó v tejto oblasti volal. Adresa je 113 Sensero Drive,“ povedala dispečerka.

Keď som počul adresu, zastonal som: „Och, LuAnn, to je obytná štvrť. Chcel som sa vrátiť na letisko.“

„Si najbližšie. Mala som tento odvoz rezervovať skôr, ale zabudla som na to. Teraz sú všetci šoféri v teréne a sú dosť ďaleko, aby sa tam vrátili,“ vysvetľovala dispečerka.

Prečo si ten človek nezavolať Uber? Ľudia, ktorí práve necestujú služobne alebo súkromne, len zriedka volajú taxislužbu. Tí, čo potrebujú krátky odvoz v rámci mesta, radšej vyhľadávajú službu Uber. Tam môžu pohyb svojich vodičov sledovať na telefóne. Ja celú túto aplikáciu s odvozom považujem len za ďalší spôsob, ako nás môže vláda kontrolovať. Stačí, aby sa človek zaregistroval na jednu jazdu touto spoločnosťou a potom ho môžu sledovať všade, kam sa pohne.

V poslednom čase som rozvážal len ľudí z letiska do hotela alebo naopak. Sú to pre mňa najjednoduchší zákazníci. Isté

peniaze, isté vyzdvihnutie a hlavne nestratím príliš veľa času vyzdvihnutím človeka na vzdialenom mieste. Je možné, že sa im zdajú tarify taxikárov otravné, ale ak pijú, musia platiť za odvoz.

Len veľmi zriedka zavolá niekto zo súkromného domu. Zvyčajne je to niekto, kto nevie používať smartfón. Takíto zákazníci sú najotravnejší.

Hrozne sa mi do toho nechcelo, ale urobil som to. Naťukal som adresu do GPS na palubnej doske, pretože to zo zásady odmietam robiť na svojom telefóne. Počas jazdy sa vždy riadim hlasovými pokynmi.

Keď som dorazil, uvidel som biely dom v štýle ranča, ktorý by už potreboval novú fasádu. Tráva by sa tiež mala pokosiť. Pravdepodobne som od toho človeka nemohol čakať veľké sprejitné. Super.

Ťukol som na klaksón a sledoval som dvere. Po človeku, čo potreboval odvoz, nebolo ani stopy, ale všimol som si, že sú pootvorené vchodové dvere. Čakal som, zapol som medzitým rádio a nastavoval stanicu, kde hrali odrhovačky typu „Videl som mamu, ako bozkáva Santa Clausa,“ „Santa Baby“ a Jacksonovu verziu „Santa Claus prichádza do mesta.“ Na každej stanici hrali vianočné piesne už od Vďakyvzdania. Hrozne rád by som zistil, či si manažéri rozhlasových staníc naozaj myslia, že ak zahrajú pred Vianocami skladbu z Top 40, ktorá nie je práve vianočná, ľudia ich prepnú, aby si radšej vypočuli ďalšiu verziu Jingle Bells.

Nechcel som ďalej strácať čas. Išiel som k dverám. Skúste si zavolať vodiča Uberu, ktorý by toto urobil.

Narovnal som si svoju obrátenú bejzbalovú čiapku a išiel k predným dverám. Zaklopal som, aby som dal najavo svoju netrpezlivosť. Nikto neotváral, a tak som nazrel dnu.

Uvidel som starú ženu, ktorá sedela na kolieskovom kresle, hlavu mala naklonenú dopredu. Buď spala, alebo bola mŕtva. Skvelé.

Obzrel som sa späť na svoj taxík. Mohol by som LuAnn povedať, že nikto neprišiel k dverám, čo vlastne bola pravda. Mohol by som jednoducho odísť. Ale keď sa tá žena zobudí, zavolá späť do taxislužby a bude sa sťažovať, že nikto neprišiel...?

Znovu som zaklopal na dvere. „Haló?“ zakričal som.

Žena sa strhla a prebudila sa: „Čo?“

„Volal tu niekto taxík?“ spýtal som sa jej.

Žena sa obzerala, akoby chcela zistiť, či je tam ešte niekto, kto by mohol zavolať. „Áno... ehm... áno. Ďakujem veľmi pekne.“

„Potrebujete pomoc?“ spýtal som sa jej.

„Áno, prosím. Bolo by to od teba veľmi milé,“ potichu odpovedala.

Otvoril som vchodové dvere a vstúpil do malej chodby. Kabelku mala položenú na stole. Ukázal som na ňu. „Potrebujete kabelku?“

„Áno, prosím,“ povedala.

Podal som jej kabelku a odviezol som ju von.

„Mám zamknúť dvere?“ spýtal som sa.

„Áno, ďakujem.“

Zatvoril som dvere a zamkol som.

Tá žena mi trochu pripomínala moju vlastnú matku v jej posledných dňoch a spomenul som si na horkosť, ktorá ma vtedy páčila v žalúdku. Odviezol som ju k autu.

„Och... môžete sa postaviť alebo dokážete aj chodiť?“

„S malou pomocou dokážem,“ povedala pani. „Volám sa Callie. Ako sa voláš, zlatko?“

„Som Finn,“ odpovedal som a zložil som jej opierky na nohy, aby sa mohla postaviť na zem. Pomohol som jej vstať. Bola veľmi slabá. Urobila krok a potom si pomaly sadla na sedadlo v aute. Čakal som, kým si vytiahne nohy, ale ona sedela s nohami stále vonku z auta. S povzdychom som sa zohol, zodvihol som jej nohy a uložil ich do auta.

Zatvoril som dvere a vozík som naložil do kufra. Sadol som si za volant a potom naštartoval. Želal som si, aby som mohol prirátat do ceny odvozu aj tých pätnásť minút, ktoré som zabil, kým som ju dostal do auta. „Kam idete, madam?“

Neodpovedala, tak som sa na ňu pozrel. Už opäť spala. Neuveriteľné.

Kam som ju teda mal odviezť? Zavolať som LuAnn na dispečing. „Ahoj, práve som vyzdvihol cestujúcu z ulice 113 Sensero Drive. Povedala ti, kam chce odviezť?“

„Áno,“ odpovedala mi LuAnn. „Chcela ísť k lekárovi do Nemocnice svätej Márie. Termín má na druhú.“

„Dobre, vďaka.“ Opäť som sa pozrel na ženu a uvedomil som si, že nie je pripútaná. Keď sa pohneme, mohla by spadnúť. Zasa som si vzdychol, obišiel auto a zapol som jej bezpečnostný pás.

Na prvej križovatke som odbočil a pozrel sa do spätného zrkadla. Pani sa naklonila dopredu, ale bezpečnostný pás ju zadržal.

Mohlo by jej byť zle? Vyzerala krehká ako špáradlo, musela mať tak okolo deväťdesiat rokov. Čo je toto za rodinu? Nechajú ju len tak, aby sa sama dostala k lekárovi? Nemá nikoho, kto by ju tam odprevadil?

Cesta do nemocnice trvala len niekoľko minút. Zastavil som pri vchode na kliniku. Pani ešte stále spala. Obišiel som auto, otvoril som dvere a odopol jej bezpečnostný pás. „Madam? Sme tu.“

Prebudila sa a pozrela na mňa prázdny pohľadom: „Čo?“

„Sme tu“ zopakoval som.

„Kde?“

„U vášho lekára. Máte dohodnuté stretnutie o druhej. Toto je to miesto, však?“ povedal som jej.

„Ja...nie som si istá. Nebesá, neviem, kde som nechala svoje dobré spôsoby.“

„Váš spôsoby?“

„Áno. Som Callie. A ty si?“

„Ja som taxikár.“

„Aha,“ sklopila oči.

„Bude to šesť päťdesiat,“ povedal som trochu hlasnejšie, predpokladal som, že zle počuje. „Donesiem vám vozík.“

Keď som sa vrátil, v ruke držala peniaze. Vložil som si ich do vrecka a pomohol som jej sadnúť si do kresla. „Madam, viete sa sama dostať do ambulancie?“

„Do akej ambulancie?“

„Do ordinácie lekára. Toto je klinika, kde ste objednaná.“ pripomenul som jej.

Pozrela sa smerom k budove, no zdalo sa, že mi nerozumie. Mohla by ísť aj do kina, asi by aj tak nevedela, kam vlastne ide.

„Viete sa sama odviezť na vozíku? Alebo potrebujete, aby som vás tam zaviezol?“

„To by bolo od teba veľmi milé,“ povedala. „Ja som Callie. A ty si kto?“

„Finn.“ Zabuchol som dvere až príliš silno a zamkol ich. Pre istotu, aby mi ho nejaký človek nadopovaný liekmi proti bolesti neukradol a nezmizol s ním. Tiež pevne dúfam, že sa stihnem vrátiť skôr, ako niekto vyhodí z okna tehlu a rozbije mi okno.

Previezol som ju cez dvere. „Pamätáte sa, kde máte svojho lekára?“

Samozrejme, že si nepamätala. Vyzerala zmätene. Otvorila kabelku a niečo v nej hľadala.

„Madam? Váš lekár?“

Keď nenašla to, čo hľadala, doviezol som ju k registračnému pultu. „Madam, aké je vaše priezvisko?“ spýtal som sa jej.

„Callie Beecherová,“ odpovedala.

„Ja som Finn,“ povedal som rýchlo skôr, než sa ma stihne znovu spýtať. Musel som čakať, pretože pacienti predom mnou sa zapisovali tými najpomalšími čmáranicami, aké si dokážem predstaviť.

Callie postupne oživala, keď sa rozhladla okolo seba a obzerala si ľudí v rade. Dievčaťu, ktoré stálo pred ňou v rade, sa prihovorila: „Kedysi som mala takú istú farbu vlasov. Ryšavka, tak sme tomu voľakedy hovorili. Hovoria to aj tebe?“ povedala silným hlasom a vzbudila pozornosť.

„Nie, madam.“

„Aj moja vnučka má takú farbu vlasov, ale farbí si ich na blond. Moja dcéra však nemala červené vlasy. Jej vlasy boli našťastie prirodzene blond.“

Minulý čas. Tá žena musela prežiť svoju dcéru.

„Dcéra plakala, keď zistila, že jej dieťa má červené vlasy,“ zafrflala a pokračovala. „Hovorila, že ryšavé vlasy sú ohavné. Snažila som sa nebrať si to osobne.“

Dievča sa zatváriło láskavo a pobavene: „To povedala?“

Callie sa na chvíľu zatváriła neisto a ja som tušil, že sa strčila vo svojich myšlienkach. Obzrela sa okolo seba a potom jej pohľad opäť spočinul na dievčati. Chvíľu na ňu hľadela, akoby ju videla po prvýkrát: „Asi nevyhráš žiadnu súťaž krásy, ale myslím, že si pekná.“

„Ďakujem,“ dievča malo očividne zmysel pre humor. Uškrnula sa na tých, ktorí sa okolo nej potichu chichotali pri tomto hodnotení jej osoby. Bol som podráždený, ale nemohol som si pomôcť a tiež som sa usmieval.

Z bočných dverí vyšla sestrička, ktorá určite nikdy nevynechala žiadne jedlo a zavolala ďalšieho pacienta.

Callie si ju všimla a pozrela sa na ryšavé dievča. Potom povedala veľmi hlasno, tak, že to bolo počuť na celú chodbu: „Aj ja mám také veľké stehná?“

Sestrička sa otočila k nám, v očiach mala oheň, ale keď videla, že osoba, ktorá ju urazila, je staršia ako Matuzalem, len pokrútila hlavou. Všetci okolo nás potláčali úsmev.

„Nie, madam, nemáte,“ zachichotala sa ryšavá mladá dáma.

„Kedysi som mala káblovú televíziu,“ pokračovala Callie. „Pozerala som ten seriál o bacuľatej sestričke. Ako sa volala?“

Dievča teraz celkom stratilo kontrolu a začalo sa smiať, až sa jej v očiach objavili slzy. „Ja neviem.“

„Mala však peknú tvár,“ skonštatovala Callie.

Radšej som sa nepozeral Callie do očí, lebo som sa obával, že by sa ma pokúsila vziať do svojho šialenstva.

Konečne osoba pred nami skončila, a tak sme sa posunuli dopredu. Znudená recepcná pozrela na mňa. „Môžem vám pomôcť?“

„Áno, mám tu pani Callie Beecherovú, ktorá chce navštíviť lekára.“

„Ktorého lekára?“ spýtala sa recepcná.

„To neviem,“ odpovedal som.

„Máme tu tridsať lekárov.“

Naklonil som sa nad stôl: „Môžete vyhľadať jej meno? Ona má problémy s pamäťou.“

Žena zadala meno do počítača. „Má stretnutie u doktora Patricka. Počkajte tam a oni ju zavolajú.“

„Táto pani trochu zle počuje a často zadrieme. Je možné, že budete musieť ísť po ňu a pomôcť jej dnu, keď ju zavolajú.“

Recepcná sa zatvárila, akoby jej to bolo úplne jedno, ale nakoniec nezáväzne prikývla.

Callie som na vozíku odviezol do čakárne a zaistil som jej vozík. Sklonil som sa k nej: „Madam, tu je moja vizitka. Ak budete potrebovať, aby som sa po vás vrátil, keď skončíte, stačí zavolať na toto číslo.“

Žena v strednom veku, ktorá sedela v čakárni, sa na mňa zhrozene pozrela: „Vy ju tu necháte samú?“

„Pani, ja som len taxikár,“ vysvetlil som.

„Aha.“

„Volá sa Callie Beecherová. Mohli by ste, prosím, dať pozor a upozorniť ju, keď ju zavolajú?“

„Áno, samozrejme, ak ma nezavolajú skôr,“ odpovedala mi pani.

Pozrel som sa na Callie. „Madam, túto kartičku si dajte niekde, kde ju budete vedieť nájsť, dobre?“

Schovala si ju do kabelky, potom sa otočila k žene vedľa seba: „Neviem, kde som nechala svoje dobré spôsoby. Volám sa Callie. A ty si?“

Využil som príležitosť a vytratil som sa späť do svojho taxíka.

Sydney

Moje vlasy ma privádzali do šialenstva. Moja ofina bola príliš dlhá a padala mi do očí, ale nemala som čas ísť ku kaderníčke. Asi by som sa mala jednoducho ostrihať sama, ale vždy, keď som to spravila, skončilo to katastrofálne. Väčšinou som si ostrihala vlasy, keď som mala stres. Keď som bola tínedžerka a učila sa na skúšky, môj otec schoval všetky nožnice v dome, aby som sa nemohla „oskalpovať.“

„Áno, čakám na lekára... Nie, nemôže mi zavolať späť, pretože budem mať stretnutie. Prosím, môžem s ním hovoriť teraz? Bude to trvať päť minút... Dobre, jednu minútu. Budem hovoriť rýchlo.“

Pozrela som sa cez sklenenú stenu zo svojej právnickej kancelárie na konferenčnú miestnosť. Polovica účastníkov stretnutia tam už bola. Jeden druhého si vôbec nevšimli, väčšina z nich sa sústredila na svoje telefóny. Na chodbe som počula hlasy a vi-

dela partnerov, ako kráčajú v skupine smerom ku mne – práve vtedy žena na opačnom konci zdvihla môj hovor.

„Dobrý deň, tu je Sandra, zdravotná sestra. Doktor je s pacientom. Môžem vám pomôcť?“

„Už som s vami hovorila, Sandra,“ takmer som zašepkala. „Požiadala som vás, či by mi doktor mohol zavolať, ale nestalo sa tak.“

„Prepáčte, nepočujem vás dobre,“ povedala sestra.

Partneri zostali stáť pri dverách ani nie tri metre odo mňa. Musím ísť hneď za nimi. „Už som vám povedala, čo máte doktorovi povedať. Prosím, odovzdajte mu môj odkaz. Ak mi zavolá, pokúsím sa mu odpovedať. Prosím, je dôležité, aby som s ním čo najskôr hovorila.“

Vypla som telefón a na tvár som nasadila úsmev. Vošla som do miestnosti a pozdravila svojich šéfov. Pridala som sa k ostatným kolegom, ktorí vo firme pracujú prvý rok. Všetci sa tvárili tak zaujato, akoby niesli na ramenách váhu celého sveta. Zachránila ma moja priateľka Joanie. Ponúkla mi stoličku vedľa nej, v tesnej blízkosti vianočného stromčeka, ktorý bol vyzdobený najdrahším interiérovým dekorátérom v meste. Žiarovky na stromčeku dávali také teplo, až som sa z toho potila.

„Dostala sa tam?“ spýtala sa Joanie potichu tak, že si rukou prikryla ústa.

„Kto vie? Ak taxislužba nikoho neposlala, zažalujem ich,“ odpovedala som.

„Pri obede som ťa kryla. Nezistili, že si meškala.“

„Vďaka. Musela som ju obliecť. Ešte stále bola v pyžame,“ vysvetľovala som.